
önmeghívás

BÁLINT BÉLA

tömjén mámorában
mozdul a várakozás
kezet kézre
ülünk fűben körben
meredt arcokon
cseppekre török a szomorúság
idézzük s feltámad
besárgult pillanatok varázsa
várj s akard kedves
a csodát
s látod
ismét ébredő emlék
lepi tekintetekben
a fájdalom gödreit

KEZEMBEN A GONDOLAT

virág helyett
kezemben a gondolat
cserébe ezt adom s az izgalmat
csak azt
kisleány na most
rákérdezhetsz a holnap örömére
az izgalmat
hogyan arcomon a rándulás
szót formáljon
a mozduló hangokból
kezemben a gondolat
s ha majd
dermed tréfa ajkadon
virág helyett
emléked mellé ezt dugom

kimúlt a pillanat
mikor be kellett nekem is
hullámzó sorok egyikébe
és most fel
egyre fel a fentre
s csak még egyet
mielőtt elsőt rúgna
kisleányban anyja kölke
ezt szeretnék
lépni majd csak még egyet
s ha még marad
kezemben gondolat
azt az egyet
döntöttem megtartom

kedves te tudod-e
a vén tombolás a piac sarkán
öregedő kalapjában
nyert-e már
és a vándor
de vajon a vándor
bízhat-e ki csak ma
egyszer választhatja
a holnap színeit

TORTA HELYETT

mikor még
a kidöntött nyárfatörzsön
libikókáztunk ágnessal
minden reggel
ujjaim tenyérbe rakom
a felébredő réseken át
ma már könnyen vesznek
kisminkelt gyermekéveim
anya barna nadrágot vett
torta helyett
születésnapjaimra
barna nadrágban mentem
képet lopni templomból
tiszára halat
vacsorának fogni
az iskolában aztán
rá is kérdezett az egyik kislány
talán
szociális-család vagyunk mi
sírtam is sokat
a klozetton akkoriban mert azért
nem jóllakottságból
csak szégyellem
el ezért hagyom
a mozduló fájdalmat nem nőttem ki
csak feledni tudom
ezért kell hagynom
a sírást ma már

mert azért
nagyon egyforma barnák voltak
a barna nadrágjaim
apa aztán egy szomorú délutánon
jó ember
nem dohányzik nem iszik
mesélte anya esténként a szomszédoknak
felfejtette
szürke-csíkos öltönyét

A VÁROSLIGETBEN

a városligetben ültünk
milával ketten
csak én mondom így
nar. park meg népkert
s nem városliget az
tegnap éjjel
csak úgy a fűben
mondtam is
legyen a feleségem
mila talán nem is tudta
chagall ki
aztán fehér haraggal
nagyapa halt meg
ilyen hirtelen
fehér szárú pipájával
mellénye zsebében
ettünk is birkahúst sokat
aztán szisszent a lomb
fehér haraggal
kígyó mar így
ha tiporják
jöttek is halkán a két rendőr
meséltem is gyorsan
milának
tavalyi fizikavizsgám hangosan
pedig tudhatták volna
mi csak szerettük egymást

RÓZSA ÚR

a miskától kaptam
talán csősztól lopta
mert még belül tömve volt
ezt akkor írom
mikor már izgalommá érik
emlék szemedben
meg láttam is rajta
nem is kért mást a miska
csak tizennégy üveg sört
egy koponyáért
mondtam is anyának
orvos leszek
meg csak nevettem

rózsa úr a háziszabónk
csak én mondom így
mert szabó ő
s nem háziszabónk
meg is kérdezte
boltosnak adtak talán
mikor
köpenyt varrattunk

NAGYFÜLŰ FERKÓ

a gaztelepre
még azon a nyáron
jártunk babázni eszterrel
ott mutatta többször
sárga-pöttyes bugyiját
és most te
mondta olykor eszter
a nagyfülű ferkó
fenn a fűzfaágon
a vasúti töltés oldalában
mesélte is
terit a nénjét
teréztől cukrot szoktunk kapni
menjünk játszani
mikor jött a jócó
aznap este
jeleket véstünk emlékszem falba
a mészáros borbély utcájában
egy néni
kiabált is meg csak húzta
a ferkó haját
én nem láttam
a nagyfülű ferkó mondta
szőrös volt a lába

aztán
el is szaladt eszter sírva
mert hol
a baba sapkája

KARÁCSONY

faragott botot kapott
öcsi
meg a csirke combját
gumit vettünk rá
mert mankó volt ez
mi mondtuk otthon botnak
esténként
emlékszem alvás előtt
csiszoltuk apával a бүккöt
kemény a бүкк
fárad a kar
és fájt

noha tudtam
apa nekem is faragott volna
csak úgy esténként
hogy ne lássam

ZSOFIVAL A SODRÁSBAN

kilencszázhatvannyolcban
mentünk tudom többen
toltuk a ladikot
tegnap is víznek fel
kacagva izzadásig
talán
visszalépni kinőtt percek izgalmába
tudom érdes a vászon
pihenne már a mester is
talán
újrajátszani a szépet
egy nagy-nagy verseny
ez a játék
csak persze mindenki
máshonnan s máshová
kacagva zsófiival a sodrásban
gázolva derékig
zsófi hitte tréfából talán
hogy így
csizmám alól a nyikorgó ridegséget
a kidőlt rönköt
a megöregedő tavaszokkal
zsófi hitte talán
hogy így
az elmúlást zárom karjaimba
aztán
pihenni kellett
vízbe néztünk
a megriasztott csend a mélyből
láttam tisztán
talán csak játékból
rácot hordott homlokomra

HABOK KÖZT FELEDTEN

roppanásra váró agyagkehely
a habok közt feledten
látod
a tegnap lerészegült cimbalmosa
im
lendület híján
vonót zár két kezébe
kivetve
a habok közt egymagamban
a nyarat temettem ma délután
ahogy meghúzódott
ott
a ház oldalában

kopott testtartással
leöltözve a csillogást
egymagamban a folyóparton
az ébredés és a hullámok
mellé festve
hűl érzem lassan hűt
a színek ölelése
lelépni talán a vászonról
rideg keretben
izgalommá érik a magány
s az árnyak mentén
sorok közt lapul így
taps előtti hallgatásunk
árnyak mentén
lassan dagad
dagad a poggyász
el kell érzem mennem
s örülni egyszer így talán
fogok majd a
megérkezésnek

lehúzó
a kint-redőnyeit
párnázott ágyamból tekintek
a felébredő réseken át
egy küzdelemben
csak mi aggaszt
bocsánatot
tudom
nem kell kérnem